

BIULETYN
SĄDU NAJWYŻSZEGO
nr 6/2023

z dnia 31 lipca 2023 r.

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ.....	2
UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ	4
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ	6
PYTANIE PRAWNE DO IZBY KARNEJ.....	11
UCHWAŁY IZBY KARNEJ.....	12
PYTANIE PRAWNE DO IZBY KONTROLI NADZWYCZAJNEJ I SPRAW PUBLICZNYCH.....	16
UCHWAŁY IZBY PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH.....	17

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 41/23

Pytanie prawne Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wniosek o sporządzenie pisemnego uzasadnienia postanowienia i doręczenie tego postanowienia wraz z uzasadnieniem podlega opłacie stałej w wysokości 100 zł, o której stanowi art. 25b ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity – Dz. U. z 2022 roku poz. 1125), w przypadku, gdy sporządzenie uzasadnienia jest niemożliwe?”

III CZP 42/23

Pytanie prawne Sądu Rejonowego w Grudziądzu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego z mocy prawa na podstawie art. 823 k.p.c. w związku z beczynnością wierzyciela, jeśli postępowanie egzekucyjne uprzednio zostało zawieszona na wniosek wierzyciela w związku z zawarciem pomiędzy wierzycielem a dłużnikiem porozumienia co do sposobu lub terminu spełnienia świadczenia, zawarcie tego porozumienia przenosi obowiązek poniesienia opłaty egzekucyjnej ustalonej na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 210 ze zm.) z wierzyciela na dłużnika?”

III CZP 43/23

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy do rozpoznania sprawy cywilnej w cywilnym wydziale odwoławczym właściwy jest skład jednoosobowy według art. 15zss¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (jednolity tekst: Dz. U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.), czy skład trzyosobowy wynikający z art. 367 § 3 k.p.c.?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 153/22 – z dnia 7 czerwca 2023 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Lublinie

Prawomocne postanowienie zawierające plan podziału sumy uzyskanej z egzekucji z nieruchomości, w którym komornik wymienił osobę, dla której jest przeznaczona suma przypadająca od nabywcy, wydane na podstawie art. 1037 § 2 k.p.c. i stanowiące tytuł egzekucyjny przeciwko nabywcy nieruchomości, stanowi podstawę wpisu w księdze wieczystej hipoteki powstałej z mocy samego prawa (art. 1037 § 3 k.p.c.), bez nadawania przez sąd tak powstałemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności.

III CZP 84/22 – z dnia 14 czerwca 2023 r. w składzie 7 sędziów
na pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego

Ogłoszenie upadłości dłużnika nie powoduje utraty przez wierzyciela legitymacji do wytoczenia powództwa o uznanie czynności prawnej dłużnika za bezskuteczną na podstawie art. 527 k.c.

III CZP 120/22 – z dnia 16 czerwca 2023 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gliwicach

1. Wygaśnięcie pełnomocnictwa procesowego udzielonego samodzielnie przez stronę nie powoduje wygaśnięcia dalszego pełnomocnictwa procesowego udzielonego w imieniu strony adwokatowi lub radcy prawnemu na podstawie art. 91 pkt 3 k.p.c.

2. Odmówiono podjęcia uchwały w pozostałym zakresie.

III CZP 94/22 – z dnia 21 czerwca 2023 r. w składzie 7 sędziów
na pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego

Artykuł 2 ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju nie wyłącza możliwości zasiedzenia nieruchomości stanowiącej las państwowy.

III CZP 106/22 – z dnia 21 czerwca 2023 r. w składzie 7 sędziów
na wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich

Gospodarstwo rolne przekazane na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin następcy pozostającemu w ustroju ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej wchodzi w skład majątku wspólnego małżonków.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

II CSKP 704/22 – wyrok z dnia 12 stycznia 2023 r.

Wynikający z art. 833 k.c. termin, w którym ubezpieczyciel nie ponosi odpowiedzialności za samobójstwo ubezpieczonego, należy liczyć od zawarcia umowy ubezpieczenia, z której wywodzone jest roszczenie, a nie jakiegokolwiek innej umowy ubezpieczenia, zwłaszcza jeżeli zawarta została z innym ubezpieczycielem.

III CZ 450/22 – wyrok z dnia 24 lutego 2023 r.

Kognicja Sądu Najwyższego rozpoznającego zażalenie na orzeczenie kasatoryjne ograniczona jest do oceny podniesionych w środku zaskarżenia uchybień (zarzutów) kwestionujących zaistnienie podstaw uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (art. 386 § 2 i 4 k.p.c.) oraz nieważności postępowania przed sądem drugiej instancji.

II CSKP 655/22 – postanowienie z dnia 28 lutego 2023 r.

Dane dotyczące miejsca zamieszkania lub siedziby właścicieli, a w odniesieniu do gruntów państwowych i samorządowych – innych osób fizycznych lub prawnych, w których władaniu znajdują się grunty i budynki lub ich części (art. 20 ust. 2 pkt. 1 i 2 ustawy 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r. Nr 240, poz. 2027 ze zm.)), nie korzystają z domniemania prawdziwości, a więc nie stanowią przesądzającego źródła

informacji na ten temat.

II CSKP 1093/22 – wyrok z dnia 2 marca 2023 r.

Artykuł 34 u.k.w.h. nie stoi na przeszkodzie temu, aby w księdze wieczystej dokonać wpisu prawa własności na rzecz spadkobiercy osoby nieujawnionej w księdze wieczystej, która z kolei nabyła własność w drodze spadkobrania od właściciela ujawnionego w księdze wieczystej.

II CSKP 396/22 – wyrok z dnia 8 marca 2023 r.

1. Stwierdzenie zasadności podniesionego w skardze kasacyjnej zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 316 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., polegającego na pominięciu zmiany stanu prawnego, uzasadnia uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

2. Artykuł 24 § 1 k.c. nie zawiera odrębnych reguł odpowiedzialności państwa za naruszenie dóbr osobistych, ani też nie odsyła do szczególnych przepisów regulujących odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa, zawartych obecnie w art. 417 i 417¹ k.c.

II CSKP 651/22 – wyrok z dnia 8 marca 2023 r.

Zgodnie z art. 17 ust. 3 Konwencji CMR dla zwolnienia z odpowiedzialności przewoźnik nie może powołać się na wady pojazdu, niezależnie, czy mógł przewidzieć istnienie wad i zapobiec szkodzi stanowiącej ich następstwo.

II CSKP 1046/22 – postanowienie z dnia 15 marca 2023 r.

1. Cofnięcie pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia wywołuje skutki w sferze prawa materialnego. Tym skutkiem jest powstanie nowej sytuacji powoda, który cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia, która to sytuacja jest analogiczna do sytuacji wierzyciela, którego roszczenie uległo przedawnieniu. Mimo że nadal pozostaje on wierzycielem dysponującym istniejącym roszczeniem materialnym, to po upływie przedawnienia przepisy chronią dłużnika w taki sposób, że roszczenie to w zasadzie nie może być skutecznie dochodzone na drodze sądowej.

2. Zrzeczenie się roszczenia wywołuje co najmniej skutek w postaci utraty atrybutu zaskarżalności dochodzonych roszczeń, które mogą być tylko roszczeniami procesowymi, niekonieczne też muszą istnieć w rozumieniu prawa materialnego.

3. Odwołanie cofnięcia pozwu jest dopuszczalne w razie istnienia uzasadnionych, istotnych przyczyn, dopóki postępowanie, w którym czynność ta została dokonana, nie zostało jeszcze – w następstwie tej czynności – prawomocnie umorzone. Podlega ono kontroli sądu.

II CSKP 681/22 – wyrok z dnia 17 marca 2023 r.

Zastrzeżona w ogólnych warunkach ubezpieczenia mienia klauzula proporcji ograniczająca odpowiedzialność ubezpieczyciela za szkodę będącą skutkiem wypadku ubezpieczeniowego proporcjonalnie do wartości przedmiotu ubezpieczenia – w stosunkach między przedsiębiorcami – nie narusza zasady równości stron i nie zaprzecza wymogowi lojalności w stosunku ubezpieczenia.

II CSKP 1005/22 – wyrok z dnia 17 marca 2023 r.

Rozwiązanie umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste na podstawie art. 240 k.c. jest uzasadnione w razie wystąpienia samego stanu korzystania z gruntu w sposób oczywiście sprzeczny z jego przeznaczeniem określonym w umowie; stan ten nie musi być wynikiem okoliczności, za które odpowiada użytkownik wieczysty.

II CSKP 860/22 – wyrok z dnia 29 marca 2023 r.

1. Skoro celem art. 815 k.c. jest zobowiązanie ubezpieczającego do podania ubezpieczycielowi stosownych informacji, to ich przekazanie w innej formie niż pisemna (a więc również w postaci elektronicznej) wyczerpuje obowiązek wskazany w § 1 tego artykułu, jeżeli na podstawie tych informacji doszło do zawarcia umowy ubezpieczenia.

2. Jeżeli jeden ze współwłaścicieli nieruchomości podaje nieprawdziwe informacje, pomimo obowiązku wynikającego z art. 815 § 1 k.c., ubezpieczyciel jest zwolniony od odpowiedzialności, jeżeli zachodzą okoliczności wskazane w § 3 tego artykułu.

II CZ 427/22 – postanowienie z dnia 29 marca 2023 r.

Dopóki ustawodawca nie otworzy szerszej, uwzględniającej rozwój technologii, drogi wnoszenia pism procesowych, przesłanie pisma do sądu mailem czy też za pośrednictwem platformy ePUAP nie wywołuje skutków procesowych i nie wymaga podjęcia czynności o charakterze faktycznym (wydrukowanie załącznika do maila) i procesowym (np. wezwania do podpisania wydruku, a szerzej – usunięcia jego braków formalnych jako pisma

procesowego, którym nie jest). Strona powinna natomiast zostać poinformowana o bezskuteczności tej czynności (wniesienie „pisma” drogą mailową lub za pośrednictwem platformy ePUAP) w trybie pozaprosesowym.

II CSKP 117/23 – postanowienie z dnia 12 kwietnia 2023 r.

Dyspozycja art. 39 § 1 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego reguluje samodzielnie sytuację osoby, która zdolna jest do wyrażenia zgody na skierowanie do domu pomocy społecznej, ale odmawia jej udzielenia, błędnie oceniając swoją sytuację życiową. Sąd opiekuńczy może „przełamać” tę odmowę udzielenia zgody uznając, że zachodzą przesłanki wskazane w art. 38 § 1 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego, a jednocześnie brak opieki zagraża życiu osoby, która odmawia udzielenia zgody na skierowanie jej do domu pomocy społecznej. Wówczas to podstawę orzeczenia sądu opiekuńczego stanowi art. 39 § 1 w zw. z art. 38 § 1 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego.

Z kolei art. 39 § 3 powołanej ustawy dotyczy takiej osoby wymagającej skierowania do domu pomocy społecznej, która z uwagi na swój stan psychiczny nie jest zdolna do wyrażenia w sposób prawnie doniosły na to zgody, a zgoda jej jest wymagana.

Przesłanka zagrożenia życia jest warunkiem koniecznym do skierowania osoby do domu pomocy społecznej bez jej zgody.

PYTANIE PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 5/23

Wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy orzeczenie w przedmiocie rozstrzygnięcia o kosztach wydawane w trybie art. 626 § 2 k.p.k. mieści się w pojęciu innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonym w przepisach właściwych dla danego postępowania, o którym mowa w art. 190 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a jeżeli tak, to czy wobec eliminacji z porządku prawnego norm prawnych zawartych w § 17 ust. 1 pkt. 2 oraz § 17 ust. 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18, z późn. zm.), obrońcom oraz pełnomocnikom przysługuje uprawnienie do skorzystania ze skutków wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. o sygn. akt SK 78/21 poprzez wnioskowanie na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. o uzupełnienie (podwyższenie) wynagrodzenia za pomoc prawną z urzędu, świadczoną w postępowaniach zakończonych prawomocnym orzeczeniem sądu powszechnego, opartych, w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, na niekonstytucyjnej normie prawnej?”

UCHWAŁY IZBY KARNEJ

I KZP 21/22 – z dnia 13 czerwca 2023 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowy w Świdnicy:

„1. Czy art. 14 fa Ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 2095) stanowiący w ust. 1 że «w okresie obowiązywania stanu epidemicznego albo stanu epidemii, ogłoszonego z powodu COVID-19, oraz w okresie roku po ich odwołaniu w sprawach rozpoznawanych według przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego o przedstępstwa zagrożone karą pozbawienia wolności, której górna granica nie przekracza 5 lat, na rozporawie apelacyjnej sąd orzeka w składzie jednego sędziego, jeżeli w pierwszej instancji sąd orzekał w takim samym składzie" dotyczy także przestępstw skarbowych?

Pytanie 2. Czy w sytuacji kiedy w postępowaniu przygotowawczym w sprawie o przestępstwa skarbowe toczyły się odrębne postępowania w formie dochodzenia, przy czym w świetle kwalifikacji czynu przyjętej w akcie oskarżenia, mogło się toczyć w takiej formie zaś po wniesieniu do sądu aktów oskarżenia w tych sprawach, w postępowaniu sądowym połączono sprawy do wspólnego rozpoznania i sąd I instancji wymierzył za przestępstwa skarbowe karę stosując jej nadzwyczajne obostrzenie na podstawie art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s. (ciąg przestępstw):

– sąd odwoławczy winien orzekać w składzie trzech sędziów?

– zachodzi brak skargi uprawnionego oskarżyciela?”
postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 22/22 – z dnia 13 czerwca 2023 r. w składzie 7 sędziów
na wniosek Prezesa Sądu Najwyższego

I. Pojęcie „sprawy”, o jakim mowa w art. 40 i art. 41 § 1 k.p.k. odnosi się zarówno do sprawy głównej, rozumianej jako orzekanie w głównym przedmiocie procesu, jak również postępowań incydentalnych, w tym takich, które mają miejsce w ramach sprawy głównej.

II. Nadać uchwale moc zasady prawnej.

I KZP 1/23 – z dnia 13 czerwca 2023 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie:

„Czy w przypadku uznania, przez Sąd drugiej instancji, że Sąd pierwszej instancji przypisując w miejsce występkę z art. 279 § 1 k.k. – występek z art. 291 § 1 k.k., naruszył zasadę skargowości, przypisując inny czyn niż zarzucony aktem oskarżenia, rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego powinno odnosić się do czynu przypisanego, czynu zarzuconego, czy też do obu czynów (zarzuconego i przypisanego)?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 3/23 – z dnia 13 czerwca 2023 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Częstochowie:

„I) Czy udział w składzie sądu okręgowego, rozpoznającego środek odwoławczy od orzeczenia wydanego w pierwszej instancji przez sąd rejonowy, sędziego sądu rejonowego delegowanego przez Ministra Sprawiedliwości, w trybie art. 77 § 1 pkt 1 ustawy

z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, do pełnienia obowiązków sędziego w sądzie okręgowym, w każdej sytuacji prowadzi do naruszenia art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności lub art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej i w konsekwencji skutkuje zaistnieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej – nienależytej obsady sądu, w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.;

a nadto, w razie udzielenia odpowiedzi negatywnej na pierwsze pytanie,

II) Czy udział w składzie sądu okręgowego, rozpoznającego środek odwoławczy od orzeczenia wydanego w pierwszej instancji przez sąd rejonowy, sędziego sądu rejonowego delegowanego przez Ministra Sprawiedliwości, w trybie art. 77 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, do pełnienia obowiązków sędziego w sądzie okręgowym, w sytuacji, gdy, inne elementy stosunku służbowego sędziego delegowanego, nie wynikające bezpośrednio z faktu delegowania, są zależne od woli Ministra Sprawiedliwości albo organu z nim faktycznie związanego, prowadzi do naruszenia art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności lub art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej i w konsekwencji skutkuje zaistnieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej – nienależytej obsady sądu, w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.;

a nadto, w razie udzielenia odpowiedzi negatywnej na poprzednie pytania,

III) Czy udział w składzie sądu okręgowego, rozpoznającego środek odwoławczy od orzeczenia wydanego w pierwszej instancji przez sąd rejonowy, sędziego sądu rejonowego delegowanego przez Ministra Sprawiedliwości, w trybie art. 77 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, do pełnienia obowiązków sędziego w sądzie okręgowym, w sytuacji, gdy wniosek zgłoszony przez stronę, w oparciu o art. 41 k.p.k., o wyłączenie ze składu sędziego delegowanego, z uwagi na brak jego instytucjonalnej bezstronności, czy wprost niezawisłości, nie został uwzględniony, prowadzi do naruszenia art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności lub art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej i w konsekwencji skutkuje zaistnieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej – nienależytej obsady sądu, w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

**PYTANIE PRAWNE DO IZBY KONTROLI NADZWYCZAJNEJ
I SPRAW PUBLICZNYCH**

I NZP 5/23

**Pytanie prawne Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej I Wydział
Cywilny:**

„Czy toczące się ze skargi jednej ze stron postępowania, postępowanie przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka o naruszenie art. 6 ust. 1 i 13 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej 4 listopada 1950 r. w Rzymie, może być podstawą do zawieszenia postępowania skargowego na postanowienie referendarza sądowego na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 lub 3¹ (stosowanego *per analogiom*)?”

UCHWAŁY IZBY PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III UZP 2/23 – z dnia 6 czerwca 2023 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowy w Świdnicy:

„Czy ubezpieczonemu, urodzonemu przed dniem 1 stycznia 1949 r., który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przysługującą z tytułu okresów składkowych i nieskładkowych poprzedzających służbę wojskową, jak i przypadających po zakończeniu tej służby, może być wypłacana jednocześnie emerytura wojskowa, na której wysokość ustaloną na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, wpływa wyłącznie wysługa emerytalna związana z okresami pozostawania w służbie wojskowej (art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin w związku z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych)?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III UZP 4/23 – z dnia 14 czerwca 2023 r. w składzie 7 sędziów na pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy «praca (na stanowiskach dozoru ruchu oraz kierownictwa ruchu kopalń) w kopalni węgla brunatnego», ujęta w art. 50c ust. 1 pkt 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest tożsama z «pracą na odkrywce w kopalni węgla brunatnego» w rozumieniu art. 50c ust. 1 pkt 5 tej ustawy?”

2. Czy praca na stanowiskach dozoru ruchu oraz kierownictwa ruchu kopalń w rozumieniu art. 50c ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej – zarówno podziemnych jak i odkrywkowych – wymaga obecności pod ziemią lub na odkrywce przynajmniej w połowie wymiaru czasu pracy?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III UZP 5/23 – z dnia 21 czerwca 2023 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

1. Uchylenie przez sąd pierwszej instancji zaskarżonej decyzji organu rentowego oraz przekazanie sprawy temu organowi do ponownego rozpoznania na podstawie art. 477¹⁴ § 21 k.p.c. następuje wyrokiem.

2. Uchylenie przez sąd pierwszej instancji zaskarżonej decyzji organu rentowego i przekazanie sprawy temu organowi do ponownego rozpoznania z naruszeniem art. 477¹⁴ § 21 k.p.c. samodzielnie nie uzasadnia uchylenia zaskarżonego apelacją wyroku sądu pierwszej instancji i poprzedzającej go decyzji organu rentowego oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu na podstawie art. 477^{14a} k.p.c. Możliwość zastosowania art. 477^{14a} k.p.c. powinna być ograniczona do sytuacji wyjątkowych, gdy oprócz przesłanek z art. 386 § 2 lub § 4 k.p.c. wystąpiły takie wady decyzji organu rentowego, że nie było możliwe ich naprawienie w postępowaniu sądowym.